

REDAKCIJOS KOLEGIJOS TRIBŪNA

(Nr.32)

Redkolegijos vardu

Vytautas
RADŽVILAS

Svarbūs įvykiai dažnai nutinka tarsi nepastebimai, nes jų tikroji reikšmė ne visada iš karto būna aiški. Vienu iš tokių įvykių tapo valdžios kiristas finansinis smūgis „Respublikos“ laikraščiu. Tai turėjo būti pirmasis žingsnis siekiant sužlugdyti visą šią žiniasklaidos grupę. Jokio paslaptis, kad visuomenė šį įvykį suprato ir vertino nevienareikšmiškai. Kaip ir buvo galima laukti, vienas piktinis toks atviras ir šurkštus mėginimas susidoroti su valdžiai „nepatogiais“ leidiniais, kiti atvirai džiūgavo, kad naikinama, jų nuomone, „antivaltyninė“ ir „amoralinė“ spauda. Buvo ir tebėra trečioji - svyruojančiųjų - gausi grupė. Tai žmonės, kurie nuoširdžiai vertina bei gerbia žodžio laisvę ir net pasirošę ją ginti. Tačiau šiuo atveju jie linkę manyti, kad „Respublika“ pirmiausia buvo nubauta už publikacijas „Snoro“ banko bylos tema. Todėl daugelis jų tiki, kad smūgis „Respublikai“ iš esmės yra tik Lietuvoje įprastas galingų ir įtakingų grupuočių „santykių aiškinimosi“ ir sąskaitų suvedinėjimo atvejis, neturėsiantis rimtesnių kultūrinių ir politinių padarinių visai šaliai.

Iš tikrųjų šie padariniai jau yra ir vis labiau bus juntami, bet juos įmanoma suvokti tik aiškiai įžvelgiant skirtumą tarp lietuviakalbės ir lietuviškos šalies žiniasklaidos. Po „Respublikai“ suduoto kad ir nemirtino, bet skaudaus kirčio jau ketvirtą amžiaus šalyje kryptingai naikinama lietuviškos žiniasklaidos erdvė dar labiau susiaurėjo. Tai reiškia, kad lietuviškumą saugančios tvirtovės toliau griauamos, o jis pats vis sparčiau stumiamas į viešojo gyvenimo paribius. Kitaip ir būti negali, nes spausdintas žodis nuo XIX a. buvo ir tebėra viena svarbiausių tautos dvasinę gyvastį maitinančių versmų.

Jokia moderni tauta negali būti gyva tik savo šnekamąja kalba ir žodinės kultūros paveldu. Kad nebūtų užgožta kaimynų ir neišnyktų nuo Žemės paviršiaus, ji privalo būti sąmoninga - turėti istorinę atmintį ir suvokti save kaip bendrų vertybių ir tikslų sąistomą ir telkiamą politinę ir pilietinę bendriją. Tokį Tautos narių bendrumą leidžia sukurti ir palaikyti tik raštas, daugiausia reguliariai leidžiami spaudiniai, tai yra knygos ir ypač - laikraščiai. Juose svarstant įvairius visuomenei rūpimus reikalus net ir vieni kitų asmeniškai nepažįstantys jos nariai nenūjaučia susiaustomis dvasiniais ryšiais ir galiausiai pasijunta tos pačios bendruomenės - Tautos - žmonėmis. Būtent taip J.Basanavičiaus „Aušra“ ir jo bendraminčių bei sekėjų leista spauda iš pradžių sukūrė modernią lietuvių tautą, galiausiai įsteigusią ir savo nepriklausomą Lietuvos valstybę.

Tačiau spaudos galią bei reikšmę puikiai suprato ir tie, kuriems pats lietuvių tautos buvimas atrodė it rąstas akyje ir kurie darė viską, kad tos Tautos neliktų net pėdsako. Vis dėlto XIX a. tautos naikintojai dirbo šurkščiai ir negrabiai. Jie nesugalvojo nieko kito, o tik uždrausti spaudą lotyniškėmis raidėmis. Ka-

dangi veikė tiesmukai ir atvirai, sulaukė atkirčio. Prasidėjo kelis dešimtmečius trukusi ir pergale pasibaigusi knygnešių epopėja.

Tarybiniai tautos naikintojai pasimokė iš savo pirmtakų klaidų. Jie nedraudė lietuvių kalbos ir spausdinto lietuviško žodžio. Priešingai, tas spausdintas žodis buvo sąmoningai pasitelktas dvasiškai žudyti Tautai - ištrinti jos istorinę, tautinę ir valstybinę sąmonę. Todėl lietuviškais žodžiais buvome mokomi ir raginami išsižadėti lietuviškumo ir nebebūti lietuviams. Mus visaip įtikinėjo, kad „Aušros“ įkvėpto Atgimimo laikotarpiu susiformavusi Tauta kaip žemės, kalbos ir istorinio likimo sąistoma žmonių bendrija yra reakinga atgyvena, o jos sukurta valstybė buvusi visais atžvilgiais nenusisekė ir todėl pačiai Tautai žalingas darinys - tikras politinis ir istorinis nesuapratimas. Slenkant okupacijos dešimtmečiams šiuo melu tikinčių ir dvasinės bei politinės savasties atramas - istorinę atmintį, tautinę sąvagarbą ir valstybinį išdidumą - praradusių, bet dar lietuviškai išpročio šnekančių jau nebe lietuvių skaičius nenumaldomai gausėjo. Akivaizdus šito įrodymas - net didžiausio kovos už Nepriklausomybę pakilimo laikotarpiu tada dar tris su puse milijono narių turėjusioje Tautoje vargais negalais buvo galima pri-

štai kodėl į „išsilaisvinusią“ Lietuvą taip greitai sugrįžo ir čia net dar labiau suklestėjo sovietmečio šmėklos. Jos siaučia ir spausdinto žodžio baruose. Didžioji lietuviakalbės žiniasklaidos dalis yra atvirai antilietuviška ir tęsia komunistinių „Tiesos“, „Komjaunimo tiesos“ ir kitų panašių leidinių darbą bei tradicijas. Lietuviškai skaitomais ir tariamais žodžiais toji žiniasklaida toliau siunčia pagrindinę ir svarbiausią sovietmečio propagandos žinią - pagarba ir ištikimybė tautiškumo ir valstybingumo idealams yra pasenę prietariai, o tik jų pagrindu galinti gyvuoti ir išlikti Lietuvos valstybė - beviltiška atgyvena, kurios dera kuo skubiau atsikratyti.

Atsaistyti „vesternizuojamą“ ir „europizuojamą“ lietuvių nuo jo žemės, Tautos ir kalbos - toks yra šitokios žiniasklaidos skleidžiamos ideologinės propagandos tikrasis tikslas. Jos „šviečiamas“ - visai „europizuojamas“ ir „moderninamas“ - lietuvis kasdien mokomas ir įtikinėjamas, kad tokių dalykų kaip Tėvynė ir jos žemė apskritai nėra ir būti negali. Jam aiškinama, kad pats Lietuvos žemės vaizdinys negali turėti jokių kitų prasmų, išskyrus vieną: toji žemė esanti tik „europinės žemės rinkos“ segmentas, kurio fragmentėlis yra ir jo asmeninis žemės sklypelis, neturintis jokios

atspindys bei jos nepakartojamą savitumą padedanti išskleisti terpė, o banalus ir laikinas kasdienio susižinojimo įrankis, kurį bet kada galima pakeisti kitu - prašnekti kokią nors „pažangesnę“, „universalesnę“ ar tiesiog „patogesnę“ kalbą. Atvirai menkinami ir „kalbos Talibanu“ pravardžiuojami visi tie, kurie pri(s)mena, kad nors okupacijos laikotarpiu lietuvių kalba buvo kryptingai naikinama ją palaipsniui stumiant iš viešojo gyvenimo ir siaurinant jos vartojimo lauką, tačiau ji vis dėlto nebuvo paversta atvirų patyčių objektu, tai yra nebuvo savanoriškai ir entuziastingai darinama. Tarpukario Respublikoje išugdytos ir įtvirtintos pagarbos lietuvių kalbai užtaiso pakako bent jau tam, kad ir sovietmečiu išliktų sveika nuovoka, draudžianti lengvabūdiškai žaisti gimtąją kalbą, o ypač neatsakingai eksperimentuoti su jos raidynu. Net ir tais niūriais laikais buvo suprantama, kad rašytinis žodis yra „sumedžiaginta“ ir objektyvuota tariamo žodžio forma, kurią brangina ir puoselėja visos apsišvietusios ir kultūringos tautos. Jos supranta, kaip svarbu ir kartu sunku atarasti savosios kalbos garsus tobulai perteikiantį raidyną, todėl gerbia ir puoselėja savųjų „kalbos tėvų“ sukurtas abėcėles kaip nacionalines vertybes ir jų be reikalo nekaltuoja -

▶ Tautos dainius
Justinas Marcinkevičius
visada primindavo lietuviško
žodžio galią ir trapumą

skaičiuoti vos kiek daugiau negu 200 tūkstančių „popierinių“ sąjūdinių. Aktyviai siekusių Nepriklausomybės buvo gerokai mažiau. Dauguma šių kovų abejingai ir pasyviai - tiesa, dalis geranoriškai - stebėjo iš šalies ir tiesiog laukė, kuo ji baigsis. Jie neturėjo noro ir ryžto kovoti dėl savos valstybės dėl akivaizdžios priežasties - lietuviakalbė, bet antilietuviška propaganda jau buvo spėjusi juos įtikinti, kad turėti savo valstybę neverta, tad daugelis abejingųjų net nesuprato, kam ji apskritai reikalinga ir kodėl verta vargti, kovoti ir juo labiau aukotis, kad ji būtų atkurta.

Neapsigaudinėkime ir nemeluokime patys sau: atkūrus Nepriklausomybę lietuvių tautos ir valstybės drama nesibaigė. Priešingai - ji tęsiasi ir net gilėja. Šios dramos ašis yra didysis paradoksas: Lietuva nori ir stengiasi sugrįžti į Vakarų pasaulio kultūrinę ir geopolitinę erdvę ir čia saugiai bei jaukiai įsikurti, bet kaip Tauta ir valstybė ten nėra laukiama. Šios erdvės senbuvius ir šeiminkus ji domina tik kaip išteklių šaltinis. O kad toje bent kol kas daugiausia dar lietuviakalbių žmonių gyvenamoje teritorijoje būtų galima įvesti savas taisykles ir joje tvarkytis kaip patinka, stengiamasi neleisti šiems žmonėms vėl susivokti ir pasijausti esant visaverte Tauta ir pamėginti iš naujo politiškai susiorganizuoti - pagaliau įsteigti tikrą, tai yra skirtą ir tarnaujančią pirmiausia jiems patiems, o ne butaforinę, arba pirmiausia patarnaujančią svetimiems valstybę.

kitos vertės, o tik rinkos kainą. Siekiama, kad Lietuvos žemės, kaip visos Tautos bendro buvimo ir įsibūtinimo erdvės, samprata apskritai išnyktų iš šitaip „europizuojamo“ lietuvių sąmonės. Joje Tėvynės viziją privalo užgožti jos susmulkėjusi parodija - tik buitiškai suvokiamas „namų“, arba „tėviškės“ vaizdinys. Nuo Tėvynės atsieti „namai“ nėra tikri namai, nes jie tėra vieta, į kurią atsitiktinai ir trumpam galbūt kada ir užklys turistinio smalsumo vedamas po pasaulį besibastantis šitaip kryptingai ugdomas „globalus“ naujajietuvis.

Toji propaganda taip pat moko ir ragina šiandienos lietuvių išsižadėti ryšio su savo Tauta kaip prigimtinę dvasinę, kultūrinę ir istorinę bendruomenę. Jos užsakovams reikia, kad galutinai praradusi jos narius saistančius ryšius Lietuvos žemėje šimtmečius gyvenusios Tautos virstų padrika ir beformė, valstybiškai neorganizuota toje pačioje teritorijoje tik atsitiktinai susitelkiančių ir nuolat iš jos ir į ją migruojančių „individių“ sankaupa. Šiuo keliu nueita taip toli, kad jau nebesivaržoma tiesiai ir atvirai išrežti, jog Tauta esanti tik „fetišas“, ir dar pridurti, kad nenutiks nieko blogo, jeigu Lietuvoje jos nebeliks, o čia gyvens tiesiog abstraktūs „žmonės“. Tenka pripažinti, kad šitaip tiesmukai skelbti tokių visišką Lietuvos sunaikinimo - šalies ištautinimo ir išvalstybinimo - viziją privengė net uoliausi ir įžūliausi sovietmečio veikėjai.

Lietuviai taip pat pratinami prie minties, kad jų kalba yra ne Tautos dvasios išraiška ir

juo labiau tenkindami politines svetimų valstybių užgaidas ir reikalavimus. Štai kodėl lietuviakalbės, bet antilietuviškos žiniasklaidos visokeriopai remiamas bei garbdomas ir dėl jos įtakos ir poveikio masinio visuomenės pasipiktinimo ir protesto taip ir nesukėlęs Lietuvos valdžios vergiškas pasiryžimas „praturtinti“ lietuvišką abėcėlę atveriant kelią įtraukti į ją visas lotyniškų alfabetų raides yra aiškus požymis, kad XXI a. pradžios lietuviai, ar bent jau didelė jų dalis, nebėra tikra - savo kalbą ir jos raidyną gerbianči ir sauganti Tauta.

Tokiame kontekste naujausias mėginimas sužlugdyti „Respubliką“ ir visą jos leidinių grupę nušvinta gerokai kitokia šviesa. Paviršutiniška ir netikslu sakyti, kad tai yra tik dar vienas Lietuvoje nuolat rusenančio valdžios ir žiniasklaidos konflikto protrūkis. Iš tikrųjų atėjo laikas atvirai prabilti apie jau ketvirtą amžiaus šalyje trunkantį valdančiųjų karą su lietuviška žiniasklaida ir net pačia tokios žiniasklaidos ideja. Šių dienų Lietuvoje turi teisę gyvuoti tik lietuviakalbė - Tautą ir valstybę neigianti ir griauanti, bet koku būdu ne lietuviška - jas teigianti ir ginanti - žiniasklaida. Būtent ši principinė valdančiųjų nuostata yra politinis ir ideologinis jų karo su lietuviška žiniasklaida variklis.

▶ Tęsinys - kitame numeryje. Kodėl „Respublikai“ buvo lemta tapti pagrindiniu valstybės priešu ir svarbiausiu valdžios spaudimo taikiniu?

APIE JAUNIMO RAŠTINGUMĄ

Jonas GRIGAS

VU profesorius, Redkolegijos svečias

Švietimo ir mokslo ministerija paskelbė, kad šiemet 12 proc. abiturientų neišlaikė gimtosios lietuvių kalbos egzamino. Neišlaikė, nors dvylika metų penkis kartus per savaitę mokėsi gimtosios kalbos. Dar daugiau abiturientų parodė 30-40 proc. žinių, t.y. pridarė daugybę klaidų. Neišlaikė 5 proc. net mokyklinio egzamino! Nejaugi mūsų miestų ir miestelių vaikai auga tokie neprotingi, kad per dvylika metų jų negalima išmokyti taisyklingai lietuviškai rašyti ir kalbėti? Žiniasklaida staiga atrado, kad Lietuvoje auga neraštinga karta, ir kaltina informacines technologijas.

Tautinės mokyklos koncepcijos ir švietimo sistemos koncepcijos kūrėja Meilė Lukšienė, įvertinta už jas Lietuvos valstybės ir UNESCO ordinais, tikriausiai turėjo gerų norų suteikti moksleiviams didesnę humanitarinį išprusimą. Jos bendraminčiai dabar aimanuoja, kad tos koncepcijos lyg ir nebuvo įgyvendintos. Tačiau net tai, kas buvo įgyvendinta - sumažintas fizinių, arba gamtamokslinių, disciplinų (fizikos, chemijos) pamokų skaičius, - padarė didelę žalą. Humanitarinio išprusimo didinimas yra sveikintinas, bet tik ne sąskaita tų discipli-

nų, kurių žinių šiandien labiausiai reikia mokslo ir technologijų valdomoje visuomenėje. Fizinių mokslų pamokų sumažinimas nepadidino jaunimo humanitarinio išprusimo. Fizikos ir matematikos studijos išugdo loginį mąstymą, mokėjimą aiškiai reikšti mintis. Istorikas akademikas Juozas Jurginis yra sakęs, kad jei ką originalaus yra padaręs istorijoje, tai tik todėl, kad prieš karą Vytauto Didžiojo universitete studijavo fiziką ir matematiką. Šie dalykai išmokė logiškai mąstyti ir nagrinėjant istorinius įvykius.

Kelis dešimtmečius stebėjęs ateinančius į Vilniaus universiteto Fizikos fakultetą studentus, labai aiškiai mačiau, kad iš mokyklų iš-eina vis labiau nemokantys lietuviškai reikšti minčių, pasakyti esminių dalykų, logiškai mąstyti. Jie kontroliniame darbe padaro kelio-klaidų puslapyje, kableliu nesiskiria šalutinio sakinio nuo pagrindinio, nededa nosinių, nededa taško pasibaigus minčiai. Skaitydamas tokią darbą jau nesupranti minties, nesupranti, ką jis ar ji nori pasakyti. Ir tai po dvylikos mokymosi mokykloje metų! O juk į Vilniaus universitetą įstoja geriausieji. Apie tai aš jau kalbėjau ir rašiau ir prieš penkerius, ir prieš dešimt metų. Universitete mes negalime mokyti rašyti, turime suteikti išsamesnių specialiųjų žinių, kurioms įsisavinti būtinas raštingumas. O kai jo nėra, namas statomas be pamatų.

Rezultatas - iš universiteto iš-eina bakalaurai ir magistrai: fizikai, chemikai, ekonomistai, teisininkai, žurnalistai, nemokantys gimtąją kalbą taisyklingai rašto parašyti, pokalbyje aiškiai išdėstyti reikalo esmės ar perteikti pašnekovo min-

čių. Ir viskas prasideda mokykloje! Todėl manau, kad mokslui ir technologijoms sparčiai keičiant mūsų gyvenimą tautiškoji mokykla ne tobulėja, o atvirksčiai. Mokytojai nesugeba tinkamai mokyti! Žinoma, ir šioje mokykloje išauga puikiai visapusiškai išsilavinusių vaikinių ir merginų, kurie savo žinias rodo šalies ir tarptautinėse olimpiadose arba konkurse „Tūkstantmečio vaikai“. Aš kasmet stebėdavau, iš kur atsiranda tokių gabių studentų. Jie teikia džiaugsmą, bet nerimą kelia tie, kurie nemoka gimtąją kalbą rašyti ir kalbėti. Didėjančio neraštingumo priežasčių yra ne viena, ir jos ne tik mokykloje. Bet ir raštingumo sąvoka dabar yra pasikeitusi. Dabar sunku pasakyti, kas yra raštingas ir kas ne.

Tradiciniam raštingumui žalą daro nepaisymas rašybos ir minties raiškos taisyklių, naudojantis kompiuteriais ir mobiliaisiais telefonais. Pasaulis tampa skaitmeninis su kompiuteriais, elektroniniais konspektais ir vadovėliais, elektroninėmis pažymėmis ir užrašų knygelėmis, elektroniniais straipsniais ir laiškais. Informacijos srautai internetu ir mobiliaisiais telefonais užtvindė mūsų gyvenimą. Technologijos suteikia galimybę sužinoti ir nuveikti daugiau ir greičiau. Gausybė interneto svetainių siūlo bet kokio turinio informaciją. Ir visa ji pasiekama kelių kompiuterio ar mobiliojo telefono klavišų paspaudimu. Ji skandina mus vis sraunesnėje žinių upėje, aukoti jai tenka vis daugiau laiko. Informacijos kiekis neturi ribų, o žmogaus galimybes riboja laikas. Plunksną pakeitė klaviatūra, kartu pakeisdama ir rašymo procesą. Kuriamo teksto struktūra nuolat kinta, redagavimo programa ištaiso rašybos klaidas. Jaunimui nėra laiko gal-

voti apie rašybos taisykles. Svarbiau mokėti išfiltruoti ir išmesti 99 proc. bevertės informacijos.

Žodis *raštingumas*, reiškiantis gebėjimą rašyti ir skaityti, skaitmeniniame amžiuje išplėtė prasmę iki gebėjimo suprasti įvairiai pateiktą informaciją. Vietoj juodų raidžių ant balto popieriaus dabar žodžiai su garsais ir paveikslais sudaro turtinę greitai besikeičiantį informacijos mišinį.

Būti raštingam skaitmeniniame pasaulyje reiškia būti kvalifikuotam, kurti ir iššifruoti garsus, vaizdus ir žodžių sintaksės subtilybes. Svarbiausia - gerai valdyti judančių žodžių, garsų ir vaizdų mišinį. Skaitmeninis raštingumas reikalauja kvalifikuotai pateikti informaciją kitiems lengvai suprantamu būdu. Ir jaunimas tai puikiai moka. Sparčiai tobulėjantys kompiuteriai ir skaitmeninių duomenų perdavimo bei laikymo priemonės įkvepia vizijas ateities, kurioje kiekvienam bet kur ir bet kuriuo metu taps prieinama visų rūšių gigabaitinė informacija. Informaciją visada buvo sunku valdyti - ne kiekvienas seniau mokėjo skaityti, rašyti ir skaičiuoti, o kompiuterių ir ryšių amžiuje jos valdymas tampa nepalyginamai sudėtingesnis. Todėl skaitmeninis raštingumas reikalauja ir mokslinio išsilavinimo, supratimo reiškinį, kurie keičia mūsų gyvenimą.

Į mokymąsi įeina ne tik informacijos gavimas ir atgaminimas. Kad mokiniai sintezuotų žinias, mokėtų daryti išvadas, matytų sąryšius, įvertintų įrodymus ir taikytų koncepcijas naujose situacijose, reikia skatinti gilų, didelėmis pastangomis pasiekiamą pažinimo procesą. Reikia mokyti moksleivius naudoti mažiau gigabaitų, bet dau-

giau smegenų. Dar 2008 metais Nikolai Karas (Nicholas Carr) žurnale „The Atlantic“ rašė, kad didėjančios skaitmeninės pramogos nieko gera nežada smegenims. Anot jo, su nuolat besikaitaliojančiu dėmesiu mūsų smegenyse gali subtiliai pasikeisti tarpneuroninės jungtys, kurios jaunąją kartą darys vis mažiau gebančią giliai mąstyti: „Skaitmeninės pramogos keičia mūsų intelektą, toliau mus nuo mąslaus utilitarinio intelekto link. Nardymas internete tarp daugybės informacijos bitų yra mąstymo gylio praradimas.“ Naršant internete, mintys klajoja. O kai mintys klajoja, neabejotinai klajoja ir suvokimo galimybės.

Raštingumas yra žmogui būdinga vidinė moralinė gėrybė, reiškianti mokslinį pažinimo kelią ir kritišką bei kūrybišką mąstymą apie supančio pasaulio reiškinius. Jis kuria kūrybišką galvoseną, kuri vertinga kiekvienam žmogui. Tautai reikia raštingų, kritiškai mąstančių žmonių. Būtų gėda, jei didis intelektas, sukūręs skaitmeninę revoliuciją, jos būtų sunaikintas.

Jaunuoliai nepaiso rašybos taisyklių rašydami žinutes, bendraudami *feisbuke* ar komentuodami internete. Mažai skaito knygų ir nesimoko iš jų minčių raiškos. Tai iššūkis visai liuanistų bendruomenei, tiek ugdančiai mokinius, tiek ir mokytojus. Ne informacines technologijas kaltos dėl didėjančio jaunimo neraštingumo. Ne vaikai Lietuvoje gimsta neprotingi. Tai Švietimo ir mokslo ministerija sukūrė jiems tokias mokymosi sąlygas. O mokytojai skaitmeniniame pasaulyje netinkamai moko. Tačiau skaitmeniniu raštingumu jaunimas toli pralenkia *raštingus* žilagalvius senjorus.

REDAKCIŅĖ KOLEGIJA: Romas GUDAITIS, Arvydas JUOZAITIS, Romualdas OZOLAS, Romas PAKALNIS, Vytautas RADŽVILAS, Audrius RUDYS, Daiva TAMOŠAITYTĖ, Diana VELECKIENĖ

BARZDOTŲ
BARDŲ
VAKARAI

„Artistai“
Muzikinio baro kiemelyje (Šv. Kazimiero g. 3)

Grupė
„Baltos varnos“

2014 08 13
20:00

spaVilnius
VILNIUS

JULIAN
DAWSON

(Didžioji Britanija)

GEDIMINAS IR
AINIS

STORPIRŠČIAI

Bilietus platina:

bilietai

NACIONALINIS BILJETŲ PLATINTOJAS

1588

Informacija | 2,00 €
rezervacija | min.

Su „Laisvalaikio“ kortele
20%
nuolaida 2 bilietams

REPUBLIKA PRISTATO

FORTEPIJONO LEGENDA

IVO POGORELICH

IR LIETUVOS KAMERINIS ORKESTRAS
MODESTAS BARKAUSKAS /DIRIGENTAS/

ADDAMO SVIRSKO NUOTR.

RUGPJŪČIO 2 D.
KAUNE 18 VAL.

KAUNO VALSTYBINĖJE FILHARMONIJOJE,
L. SAPIEGOS G. 5, KAUNE

BILJETUS PLATINA

1588

RUGPJŪČIO 3 D.
VILNIUJE 18 VAL.

CHODKEVIČIŲ RŪMŲ KIEME
DIDŽIOJI G. 4, VILNIUJE

BILJETUS PLATINA

1588

KONCERTŲ ORGANIZATORIAI: